

Голосний дзвінок скликає фабричний робучий люд
На подвір'я. Сам властивець походжає важко тут,
Наче цар у своїм царстві,— всіх підданих своїх кличе,—
Важне щось для них віщує та лице, бач, таємниче.

Привичні до того клику, мов до бубна військо, вни
Від машин, коліс залізних, від тачок, кітлів пішли,
З порошних, жарких, вонючих каземат на світло боже
Потяглись послухати, що там пан ім знов прикаже, може.

«Чень же плату не знізить знов, бо вже й так нас при-
крутив!..»
«Чень же більших кар не вложить, бо й так ними на-
давив!..» —

Тақ робітники потиху між собою гомоніли,
Поки віддалік від пана,— а зблизились — поніміли.

Всі зійшлися, рядами стали перед паном — триста їх.
Всі тривожні вчути слово того, що держить їх всіх,
Їх життя, жінок і діток, їх всю надію в своїй владі,
Но він став і взяв поважно ось що ім на розум класти:

«Хлопці, знаєте вже, може, що наш найліпший отець,
Найясніший цар, відвідить край свій вірний накінець;
На маневри подивитись через тиждень він прибуде,
А відтак по краю нашім проїжджати всюди буде.

Тож я випросив для себе ласку царську і для вас,
Що в проїзді повз Дрогобич найясніший пан до нас
Вступить, заклад наш огляне. Бачте, честь для всіх якая.
Чень же гостя ся такого заклад наш не повстидає.

На штириста хоруговок я сукна вже накупив,
Іщоб в цісарські барви всюди кождий дах ся прикрасив;
А в кого жінки й доньки є, най зійдуться тут,—
Тут покраєсь і готове до шиття си заберут.

Браму виставимо з воску, що булось на що дивить,
Висипати піском подвір'я й яличками обсадить,—
То буде вже ваше діло: по роботі вечорами
Все те зробите за тиждень. І щоби ніхто між вами

Від роботи не втягався, пам'ятайте. А щоб ви
Тож якось в пристійнім строю перед цісаря прийшли,
Не в такім отče курманію, то зробити кажу я
Для всіх вас одинакий мундир з воскового полотна.

Шапка, і штани, і блуза — десять ринських,— як самі
Видите — незначна сума, а вже треба вітчині
Й найяснішому цареві принести totu offіру,
Щоб му гідно зайвити нашу щирість, нашу віру...»